

იმ დღისა და ჟამის შესახებ არავინ იცის...

ჩვენ არ ვიცით და არც შეგვიძლია ვიცოდეთ, ზუსტი დროისა და ჟამის შესახებ, როდის და რომელ დღეს მოვა უფალი.

ამიტომ ისინი, ვინც ქრისტეს მეორედ მოსვლის შესახებ თარიღებს ასახელებენ და თარიღებით წინასწარმეტყველებენ, ისინი ცრუწინასწარმეტყველნი არიან, რადგან ქრისტემ ამასთან დაკავშირებით ასწავლა მოციქულებს და, მაშასადამე, – ყოველ ჩვენთაგანს:

– ჩვენი საქმი არ არის, ვიცოდეთ დროები ან ვადები, რომელნიც ზეციურმა მამამ თავისი კალაუფლებითა და ხალხ-ნივრებით დაადგინა (საქმი მოციქულთა 1,7).

წმინდა მათეს სახარებოდანაც აცხადებს ქრისტე, რომ იმ დღისა და ჟამის შესახებ არავინ იცის, – არც ზეციურმა ანგელოზებმა, არც ძემ, არამედ მხოლოდ მამამ (მათე 24,36).

და რადგან არ ვიცით, ზუსტი დროისა და ჟამის შესახებ, არ ვიცით, როდის და რომელ დღეს მოვა უფალი (მათე 24,42), ჩვენი ვალია, ყოველდღე ვიფიქროთ სულიერად და წმინდა, ღვთისმოსაური, უფლისმცნებათამიერი ცხოვრებით ვიცხოვროთ, რადგან წმინდა ცხოვრების გარდა ვერაფერი ვერ გვაცხოვნებს, ვერაფერი ვერ გადაგვარჩენს მარადიული სატანჯველისაგან. წმინდა ცხოვრების მიღწევა და მოპოვება კი შეუძლებელია იესო ქრისტეს, მისი მხსნელი მოძღვრებისა და მისი წმინდა მართლმადიდებელი, ე.ი. ღვთის მართლად, სწორად მადიდებელი ეკლესიის გარეშე.

ჩვენ ისე უნდა ვიცხოვროთ, რომ ყოველ დღეს, ყოველთვის მზად ვიყოთ უფალთან შესახვედრად, ვინაიდან რომელ დღესა და საათსაც არ ვფიქრობთ, სწორედ მაშინ მოვა მოულოდნელად ძე კაცისა, რათა ყოველი ჩვენგანი, გაამართლოს ან გაამტყუნოს იმ სიტყვებითა და საქმეებით, რომელთაც ამ წარმავალ წუთისოფელში ვთესავთ.

ქრისტეს დიდებით მოსვლის წინ სამწელიწადნახევრის (ე.ი. ორმოცდაორი თვის, 1260 დღის) მანძილზე ისეთი გასაჭირი იქნება, როგორც წუთისოფლის დასაბამიდან დღემდე არ ყოფილა და არც არასოდეს აღარ იქნება. ის დღეები რომ არ შემოკლებულიყო, ვერცერთი ადამიანი ვერ გადარჩებოდა, მაგრამ რჩეულთა (ე.ი. ჭეშმარიტ ქრისტიანთა) გულისათვის შემოკლება ის დღე-

ები (მათე 24,21-22).

მაშასადამე, მათთვის, რომელთაც ქრისტეს ჭეშმარიტი რწმენა და რწმენისმიერი ცხოვრება ექნებათ, შემოკლებიან დღეები, რითაც უფალი მორწმუნეებს ამშვიდებს და ანუგეშებს, – არ ჰქონდეთ შიში იმისა, რომ სულიერად დაიღუპებიან ურწმუნოთა მსგავსად.

მაშ, ვინ გადარჩებიან?

წმინდა პავლე მოციქულის თქმით, – მხოლოდ ისინი, ვინც სულიერად იფიქრებენ, ვინც შეიმოსებიან ქრისტიანულ-ეკლესიური ცხოვრების მეშვეობით მტკიცე რწმენისა და სიყვარულის აბჯრითა და სულის გადარჩენის, სულის ცხოვნების მუზარადით (1 თესალ. 5,8).

ცხადია, როდესაც ადამიანები რწმენას უღალატებენ, როდესაც ურწმუნობა-უსჯულოება გამრავლდება და სიყვარული განელდება, რწმენისაგან განდგომილნი ველარ აიტანენ მათ, ვინც რწმენაში მტკიცედ იდგებიან, რადგან მორწმუნეთა ცხოვრება ურწმუნოთა მამხილებელი იქნება; გაჩნდებიან ცრუმოდღვარნი, ცრუწინასწარმეტყველნი, ქრისტემტყუარნი ცრუმოდღვრებებით, ერესებით. ადამიანებს შორის ნდობა და სიყვარული გაქრება, ნახდება ზნეობა; რაც უფრო მეტად გამრავლდება ცოდვები, მით უფრო მეტად შემცირდება სიყვარული.

უფალი პავლე მოციქულის პირით გვინიხსნარმეტყველებს, რომ უკანასკნელ დღეებში დადგება უსაზარლესი ჟამი და რომ ამ დროს ადა-

პაპი მინდიაჰვილი

თეოლოგი

მიანები უკიდურესად თავმოყვარენი და პატივმოყვარენი გახდებიან, – ამპარტავანნი და ამაცნი, მშობლებისადმი უმადურნი, ღვთისმგმობელნი, ურჩნი, ვერცხლისმოყვარენი, ანუ ფულისმოყვარენი.

უკანასკნელი ჟამის ადამიანებისათვის დამახასიათებელი იქნება განსაკუთრებული ურთიერთსიძულვილი, ისინი იქნებიან შეურიგებლები და თავშეუკავებლები, გულსასტიკნი და ცილისმწამებელნი, სიკეთის მოძულენი და მოლალატენი, გაბლენძილები, თავხედები, გამცემები, სიამოვნებათა მოყვარულნი და არა მოყვარულნი ღვთისა, თუმცა მრავალს გარეგნულად ღვთისმოსაური სახეები ექნებათ, მაგრამ გულში ღვთისუარმყოფელები ან მცირედმორწმუნენი იქნებიან (2 ტიმოთელთა 3,1-13).

როდესაც პავლე ამ თვისებებს ჩამოთვლის და უკანასკნელი ჟამის ადამიანებს ახასიათებს, იქვე იმასაც გვასწავლის, თუ როგორი უნდა იყოს მათ მიმართ დამოკიდებულება იმ ადამიანებისა, რომლებიც ქრისტეს სიყვარულს, ქრისტესადმი, მისი წმინდა ეკლესიისადმი, დედა-ეკლესიისადმი ერთგულებას შეინარჩუნებენ.

წმ. მოციქული პავლე გვაძლევს უაღრესად ლაკონურ რჩევას:

„ამათგანცა განემორე!“ (2 ტიმ. 3,5).

ე.ი. ყველა მსგავს ადამიანს, რომელთა შესახებაც წმ. პავლე გვესაუბრება, უნდა მოვერიდოთ, რადგან დროთა განმავლობაში, პავლეს

თქმით, ეს უარყოფითი თვისებები ბოლო ჟამის ადამიანებისა კი არ შესუსტდება, არამედ, პირიქით, თავის უკიდურეს ზღვარს მიაღწევს.

წმ. პავლე მწუხარებით საუბრობს დედაკაცების შესახებ, ქალების შესახებ, რომლებსაც სწრაფვა ექნებათ არა ჭეშმარიტი მოძღვრებისაკენ, არამედ ცრუსწავლებებისაკენ, რადგან ეცდებიან თავიანთი ცოდვების სიმძიმე შეიმსუბუქონ რაც შეიძლება იოლი გზით და იფიქრებენ, ეგების ამგვარად როგორმე მიაღწიონ სინმინდეს, წმინდანობას...

ისინი მუდმივ ძიებასა და სწავლაში იქნებიან, მაგრამ ვერასოდეს მიაღწევენ ჭეშმარიტ შემეცნებას, რადგან შეუძლებელია ჭეშმარიტების შეცნობა ქრისტეს გარეშე: ქრისტე ხომ აცხადებს:

– მე ვარ ჭეშმარიტება (იოანე 14,6)...

ქრისტესა და მისი წმ. ეკლესიის გარეშე მცხოვრები მოჩვენებითად ღვთისმოსავი ადამიანები, წმ. პავლეს თქმით, ამ დედაკაცთა სახლებში შეიპარებიან და აცდუნებენ ამ უგუნურ ქალებს, რომლებიც ცოდვებში იქნებიან ჩაფლულნი და უამრავ ხორციელ გულისთქმებს დამონებულნი (2 ტიმ. 3,6). ბოლო ჟამს დიდ პატივში იქნებიან სხვადასხვა ცრუმოდღვრებიანი და ცრუმოდღვარნი. ისინიც და მათი მიმდევრებიც მუდმივ წინააღმდეგობასა და ბრძოლაში იქნებიან ჭეშმარიტებასთან, რადგან სარწმუნოებრივად უმეცარი, რელიგიურად გაუნათლებელი და გონებით გარყვნილი ადამიანები იქნებიან და მათი უგუნურება თვალსაჩინო გახდება ყველასათვის. წმ. პავლე გვიჩვენებს, ამ დროს კიდევ უფრო მეტი ერთგულებით დავედგეთ ქრისტეს ჭეშმარიტ მოძღვრებაში, რწმენით, იმედითა და სიყვარულით წმ. მოციქულებს მივბაძოთ და რაოდენი დევნა, ტანჯვა, დამცირება და აბუჩად აგდებაც არ უნდა შეგვხვდეს ღვთის მტრებისა და ქრისტემტყუარებისაგან, ნათელს ნუთისოფლისას, ე.ი. ქრისტეს, რომელიც ბნელში ანათებს, არ განვეშორეთ და უფალიც აუცილებლად გვისხნის ყოველგვარი ბოროტებისაგან.

წმ. პავლე წინასწარ გვაფრთხილებს, რომ ყველას, ვისაც ჭეშმარიტი ქრისტიანული ღვთისმოსაო-

ბით ცხოვრება ენდობება, დევნილი იქნება ბოროტი ადამიანებისაგან, რომლებიც განუწყვეტილად წინ წაიწევენ უფრო და უფრო უარესი ცხოვრებისაკენ, საკუთარ თავებსაც აცდუნებენ და სხვა მრავალ ადამიანსაც შეაცდენენ (2 ტიმ. 3,13).

და ბოლოს, პავლე მოციქული გვიჩვენებს, მტკიცედ ვიდგეთ იმაზე, რაც წმ. წერილიდან გვისწავლია და გვიჩვენებს საცხოვრებლად.

იესო ქრისტე აცხადებს:

– როდესაც მოვა ძე კაცისა, ჰპოვებს კი დედამიწაზე რწმენას? (ლუკა 18,1-8)

მაცხოვარი თავის მოწაფეებს, ასევე ფარისევლებს, თავის მსმენელებს აღუწერს, თუ როგორი იქნება კაცის ძის მოსვლა, როგორი მძიმე ჟამი იქნება, რომელიც წინ უნდა უძღოდეს ქრისტეს მეორედ მოსვლას;

ისეთი მძიმე დღეები დადგება, რომ მოწაფეები, ქრისტეს მიმდევრები ინატრებენ, თუნდაც ერთი დღით მაინც იხილონ იმ უმძიმეს დღეებში ძე კაცისა, მაგრამ ვერ იხილავნო. დაახ, ქრისტეს თუნდაც ერთი დღით ნახვას ინატრებენ, რათა შვევა მიიღონ, დაისვენონ იმ მწუხარებათაგან, რომლებიც ქრისტეს დიდებით მოსვლის წინ, ე.ი. ანტიქრისტეს დღეებში იქნება, მაგრამ იმდენად, რამდენადაც უფლის დიდებით მოსვლის დღე ჯერ არ იქნება დამდგარი, ამიტომ, ცხადია, ვერ შეძლებენ მანამდე მის ხილვას; მისი მოსვლა კი მოულოდნელად, მესყუელად მოხდება, როგორც ელვა ელავს და ცის ერთი კიდიდან მეორე კიდემდე ანათებს, ასევე იქნება ძე კაცისა თავის დღეს.

ეს ჩვეულებრივი ელვა არ იქნება, რადგან მთელი დედამიწის ციციდურზე გამოჩნდება.

ადამიანები უფლის დიდებით მოსვლის წინ სულის ცხოვნების საქმეში სრულ უზრუნველობასა და გულგრილობას მიეცემიან... იქნება საყოველთაო ზნეობრივი დაცემულობა, კაცთა მოდგმის უკიდურესი ზნეობრივი გახრწნა, სრული სულიერი გაღატაკება და დაკნინება, ისევე როგორც ეს ნოეს დღეებში იყო, ისევე როგორც ლოტის დროს იყო.

ნოეს დღეებში ადამიანები ჭამდნენ, სვამდნენ, ცოლს ირთავდნენ და თხოვდებოდნენ და ეს ხდებოდა ნოეს კიდობანში შესვლამდე. მერე

კი მოვიდა წარღვნა და ყველა დაიღუპა იმ ადამიანების გარდა, რომლებიც ნოეს კიდობანში შევიდნენ.

ლოტის დროსაც, როგორც ამის შესახებ წმინდა წერილიდან ამოვიკითხავთ, ჭამდნენ, სვამდნენ, ყიდდნენ და ყიდულობდნენ, რგავდნენ და აშენებდნენ, ვიდრე ლოტი სოდომიდან გამოვიდოდა, და შემდგომ ამისა, ზეციდან ცეცხლი და გოგირდი აწვიმა უფალმა და ყველა დაიღუპა.

ასევე იქნება იმ დღესაც, როდესაც ძე კაცისა გამოჩნდება, როდესაც უფალი მოვა დიდებით.

აი, ასეთ უზრუნველ, ამორალურ, ზნედაცემულ, ზნეობრივად უკიდურესად აღვირახსნილ ცხოვრებას მიეცემა მთელი კაცობრიობა მცირე გამონაკლისის გარდა.

შთამბეჭდავია წმ. ნილოს ათონელისეული დახასიათება ამ დღეებისა, ე.ი. ბოლო ჟამის დღეებისა (წმ. ნილოსი 1813-1819 წლებში გარდაცვალების შემდგომ წამდენჯერმე გამოეცხადა ბერმონაზონ თეოფანეს და აუწყა ყოველივე იმის შესახებ, რაც ქვეყნიერების აღსასრულის წინ იქნებოდა). არაერთი მისი წინასწარმეტყველება უკვე ასრულდა, არაერთი – ჩვენს თვალწინ აღესრულდა, და ყოველივე ეს კი იმის საფუძველს იძლევა, ვივარაუდოთ, რომ მისი დანარჩენი წინასწარმეტყველებანიც მომავალში აღსრულდება, მათ შორის, წინასწარმეტყველება ათონის მთის შესახებ, რომელსაც ადამიანთა უარესი ცოდვითდაცემულობის გამო დედა ღვთისა მოაცილებს თავის საფარველს და მთა ზღვაში ჩაიძირება.

მანამდე ივერიის კარის ღვთისმშობლის სასწაულმოქმედი ხატი ათონს დატოვებს და როგორც მფარველი, უნდა ვიფიქროთ, იმ ქვეყანას მოაშურებს, რომლის სახელსაც მრავალი ასეული წელი ატარებს, – მოაშურებს ივერიას, ჩვენს საქართველოს.

წმ. ნილოს ათონელი აღწერს იმ საყოველთაო ქაოსსა და ანარქიას, რომელიც ცრუმესიის, ე.ი. ანტიქრისტეს დღეებში იქნება.

მთელს დედამიწაზე გამეფდება შფოთი, არეულობა, მტაცებლობა, მრუშობა, სისხლის აღრევა, მამათმავლობა, ადამიანები უკიდურესობამდე, ბოლო ზღვარზე გაიყვანებიან, იქნება რევოლუციები, მუდმივი კამათი, დავა, პარტიათა ბრძო-

ლა, მაგრამ განუწყვეტლივ დავასა და კამათში ჩაბმულნი ვერასოდეს გააგნებენ თავსა და ბოლოს, ანუ მათი პაექრობა, კამათი, დავა სრულიად ფუჭი და უნაყოფო იქნება; იქნება ისეთი სიძვა-მრუშებანი, ისეთი სქესობრივი გაუკუღმართებანი, ისე დაუბნელდებათ გონება, გაუუნმინდურდებათ გული, გაუმრუდდებათ ცოდვებისაგან სულები ადამიანებს, რომ როგორც წმ. ნილოს ათონელი ნინასწარმეტყველებს, ველარ მიხვდებიან, ვინ არის და ვინ არის ძმა, ვინ არის დედა და ვინ არის ძე, აბუჩად იქნება აგდებული ქორწინების საიდუმლო და გვირგვინი საქორწინო, ძმას ეყოლება და ვითარცა ცოლი, დედას – ძე ვითარცა ქმარი, ძე მოკლავს მამას და იმრუშებს დედასთან და ბოროტება და სულიერი უკუნი ჩვეულებრივობად იქცევა. რაც უფრო გამრავლდება ცოდვები, მით უფრო გამრავლდება უბედურებანი, რომლებიც ბოლო ჟამის ადამიანებს დაატყდებათ თავს. რაც უფრო გამრავლდება ცოდვები, მით უფრო მეტად გაუქრებათ ადამიანებს სინანული ცოდვათა თვისთა გამო, რაც უფრო მეტად გაუქრებათ სინანული ცოდვათა თვისთა გამო, მით უფრო მეტად გაუსასტიკდებათ და გაუზულუქდებათ გულები, – ადამიანები უკიდურესად გულზულუქნი და გულსასტიკნი გახდებიან. ღვთისაგან განდგომილი და ღვთისმებრძოლი ბოლო ჟამის ადამიანები მხოლოდ ბოროტებაზე იფიქრებენ, მხოლოდ ბოროტებაზე ილაპარაკებენ, მხოლოდ ბოროტების გამო დაუკავშირდებიან ერთმანეთს, ანუ იქნება უალრესი ურთიერთგათიშულობა, ანგარება, მხოლოდ მიწიერზე ზრუნვა, ფულის სიყვარული, უსჯულოება, სიცრუე, უსიყვარულობა. ამიტომაც ამბობს უფალი:

– მე რომ მოვალ, ნუთუ რწმენა კიდევ იქნება დედამინაზე?! (ლუკა 18,8).

ე.ი. იმდენად მცირე რაოდენობის ადამიანები შეინარჩუნებენ ცოცხალ, მართალ რწმენას ჭეშმარიტი ღვთისას, რომ მათი რიცხვი არც კი გამოჩნდება ურიცხვ ურწმუნო და არასწორად მორწმუნე ადამიანების უზარმაზარ მასასთან შედარებით.

საყოველთაო ვერცხლისმოყვარეობა, სიცრუე, ბოროტება, უსჯულოება, ღვთის შიშის დაკარგვა,

საშინელი სამსჯავროს დავინყება, მინიური, წარმავალი საზრუნავებისადმი სრული დამონება, ცოდვებით, მათ შორის, სიძვა-მრუშებებით თავმონონება. მომავალი მარადიული ცხოვრების დავინყება, სრული უსიყვარულობა, ურთიერთიძულვილი, ცილისმწამებლობა და შურიანობა და ა.შ. და ა.შ. – ნოციერ ნიადაგს მოამზადებს ადამიანთა გულებში ანტიქრისტეს მისაღებად, რომელიც საიდუმლო სიძვით, ანუ ხელოვნური ჩასახვის გზით ჩაისახება და რომელშიც თავს მოიყრის ქვეყნიერებისათვის ცნობილი ყოველგვარი ბოროტება და ყოველგვარი ბინიერება.

ცრუმესია, ანტიქრისტე გულით მელია იქნება, სულით – მგელი, მისი სულიერი საკვები იქნება – ხალხების შიში. ქრისტე ამბობდა: ჩემი საკვები ჩემი ზეციური მამის ნების აღსრულებაა. ანტიქრისტეს საკვები კი იქნება მისი მამის – ეშმაკის ნების აღსრულება, ანუ აღსრულება იმ ბოროტი საქმეებისა, რომლებიც ეს-ესაა, რაც ჩამოვთვალეთ.

ის ადამიანები, რომლებიც ანტიქრისტიანული სულისკვეთებით მცხოვრებნი იქნებიან, ანტიქრისტეს არა მარტო დედამინის, ქვეყნიერების მბრძანებლად და ხელმწიფედ, არამედ საკუთარ სულთა და გრძნობათა მბრძანებლად და ხელმწიფედაც მიიღებენ...

მამასადამე, როგორც წმ. ნერილიდან, უშუალოდ თვით უფლის ნინასწარმეტყველური სიტყვებიდან ვიგებთ, უფლის დიდებით მოსვლის წინ სრულიად ზნედაცემულ და სულის ხსნის, სულის გადარჩენის მხრივ გაუგონარ და წარმოუდგენელ უზრუნველობასა და უდარდებლობას მიეცემიან ადამიანები. ამიტომ გვაფრთხილებს უფალი:

– ფხიზლად იყავით, რადგან არ იცით, რომელ დღეს მოვა თქვენი იყავით, რადგან რომელ საათსაც არ ფიქრობთ, მაშინ მოვა ძე კაცისა (მათე 24, 42, 44).

მოვა ის იმ დროს, როცა არ ელით, და იმ ჟამს, როცა არ იცით.

მამ, იმ დღისა და ჟამის შესახებ, ე.ი. ქვეყნიერების ბოლო ჟამისა და დღის შესახებ არავინ იცის, – მათ შორის, – არც ზეციურმა ანგელოზებმა (მათე 24, 36), რომლებიც თუმცა კი აღწევენ ღვთიურ საი-

დუმლობებში, მაგრამ არ იციან ის, რაც მათთვის ღვთისაგან არ არის გახსნილი და გამჟღავნებული.

ეს დღე და საათი საიდუმლოთია დაფარული.

ასე რომ, ჩვენ არ გვევალება მისი ცოდნა, – ყოველგვარი ცნობისმოყვარეობა აქ უადგილოა. ჩვენთვის სრულიად საკმარისია ის ნიშნები, რომლებიც უფლისგან მოგვეცა (მათე 24). დროისა და წლების განსაზღვრას რაც შეეხება, – ეს ზეციურმა მამამ თავის ნებაში მოაქცია.

არც ძემ იცისო (მათე 24, 36), – ამბობს უფალი იესო ქრისტე, მაგრამ განა შეიძლებოდა ეს არ სცოდნოდა მას, ვისგანაც ყოველივე შეიქმნა, ვინც იცის თითოეულის საიდუმლო, რადგან თუ მან შექმნა საუკუნეები, შექმნა დრონიც. და რადგან შექმნა დრონი, უდავოა, რომ შექმნა დღეც! როგორ შეიძლება არ იცოდეს ბოლო დღე ძემ, მით უფრო, რომ არის შეცნობა გაცილებით უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე დღის შეცნობა.

„თუ შენ კითხულობ დღესა და საათს, მაშინ ვერაფერს გაიგონებ ჩემგან, ხოლო თუ იკითხავ საერთოდ დროსა და მიმანიშნებელ ნიშნებზე, არ დაგიფარავ არაფერს და ყოველივეს დაწვრილებით აგისხნი. ძემ ბოლო დღის შესახებ იცის, როგორც ღმერთმა, მაგრამ თავის თავს მიაწერს არცოდნას ამ დღისა, როგორც ადამიანი, თუმცა, ცხადია, იმ ნიშნების მიხედვით, რომელთაც ჩამოთვლის, უნდა უდავოდ ვიგულისხმობთ, რომ ძე კაცისამ იცოდა მეორედ მოსვლის დღისა და საათის შესახებ“. აი, ის, რაც შეიძლება ვიგულისხმობთ მაცხოვრის სიტყვებში, რომ იმ დღისა და ჟამის შესახებ, არავინ იცის, არც ზეციურმა ანგელოზებმა, არც ძემ, არამედ – მხოლოდ მამამ (მათე 24, 36).

ნეტარი თეოფილაქტეს მიხედვით, როდესაც იესო პასუხობს მოციქულებს:

„მე არ ვიცი, არამედ იცის მხოლოდ მამამ“.

სინამდვილეში მან იცის დღე და საათი, რაც ჩანს შემდეგი მოსაზრებიდან:

ყველაფერი, რაც აქვს მამას, ის აქვს ძესაც; თუ მამამ იცის დღე, მაშინ, რა თქმა უნდა, იგივე იცის ძეც.

ეს უფრო ნათელი ხდება ასეთი

მსჯელობით:

ნუთუ დასაშვებია, რომ დღე არ იცოდეს ძემ, რომელიც ხედავს ყოველივეს, რაც იმ დღეს უძღვის წინ? მან ვინც წმინდა კართან მიგვიყვანა, ცხადია, იცის კარიც და არ გაგვილო „იმ დღის“ ცოდნის კარი ჩვენივე სარგებლისათვის. ჩვენივე ცუდია იმის ცოდნა, როდის იქნება, როგორც თითოეული ჩვენგანის, ისე ქვეყნიერების აღსასრული, რადგან ასეთ შემთხვევაში უზრუნველნი გავხდებით სულის ცხოვნების საქმეში, ხოლო რადგან არ ვიცით ის დღე, ეს არცოდნა გვაიძულებს, ყოველდღიურად სულიერად ვფიქვრობდეთ და ვმღვიძარებდეთ.

ქვეყნიერების აღსასრულის ჟამის განსაზღვრაში თვით წმინდა მამებიც კი ცდებოდნენ.

მაგ. წმ. იოანე ოქროპირი, ეს დიდი მამა მართლმადიდებელი ეკლესიისა წერდა, რომ ქვეყნიერების აღსასრულს „ოთხასი წლისათვის“ უნდა ველოდოთ. ის ამბობდა:

„მე არ შევცდებიო“, – და შეცდა! – ეს ქვეყნიერება როგორც ვხედავთ, დღემდე არსებობს.

წმ. თეოდორე სტუდიელი, როდესაც ხატმებრძოლობა იყო, ფიქრობდა ქვეყნიერების აღსასრულზე VIII-IX საუკუნეებისათვის.

წმ. ტბელ აბუსერიძე ამ დღის დადგომას მე-14 საუკუნისათვის ვარაუდობდა.

თავის დროზე წმინდა ამბროსი ოპტელი და სხვა მრავალი მამა წინასწარმეტყველებდა ქვეყნიერების აღსასრულს, მაგრამ, მადლობა უფალს, აღსასრული ამ ქვეყნიერებისა ჯერ კიდევ არა ჩანს. სიცოცხლე გრძელდება. ამის შესახებ დანერვილებით წერს არქიმანდრიტი იოანე (კრესტიანკინი) თხზულებაში „გადამხდელთა საიდენტიფიკაციო ნომერი“ და ის, რომ ქვეყნიერების აღსასრულის შესახებ ცდებოდნენ წმ. მამები, თან ასეთი დიდი წმინდა მამები, ამით უფალმა კიდევ ერთხელ მოგვცა სწავლება იმასთან დაკავშირებით, რომ დროისა და ჟამის შესახებ მხოლოდ ღმერთმა უწყის.

იესო ქრისტემ თავისი დიდებით მოსვლისა და ქვეყნიერების აღსასრულის ნიშნები წინასწარ გვაუწყა და გაგვიმხილა მაშინ, როდესაც ჰკითხეს ელეონის მთაზე მონაფეებმა:

– გვითხარი, როდის მოხდება ეს და რა იქნება შენი მოსვლისა და ნუთისოფლის აღსასრულის ნიშანი – სასწაული, და ქრისტემ მიუგო მათ პასუხად:

– გაფრთხილდით, რომ არავინ შეგაცდინოთ, რადგან ბევრნი მოვლენ ჩემი სახელით და იტყვიან: მე ქრისტე ვარო! და მრავალს შეაცდენენ (მათე 24,3-5).

მართლაც, დღეს უამრავი ცრუ-წინასწარმეტყველი და ცრუქრისტიეა, მრავალი ცრუმოდვრებაა მთელს დედამიწაზე.

ქვეყნიერების აღსასრულის წინა ნიშნებს რომ ჩამოთვლის, ქრისტე ამბობს, რომ მოისმენთ ომების შესახებ და ომების ამბებს: იცოდეთ, ნუ შეძრწუნდებით, რადგან ეს უნდა მოხდეს, მაგრამ ეს ჯერ კიდევ არ არის აღსასრული, რადგან აღდგება ერი ერის წინააღმდეგ და სამეფო სამეფოს წინააღმდეგ, და იქნება შიმშილი და ადგილ-ადგილ მიწისძვრანი. ხოლო ყოველივე ეს მხოლოდ მშობიარობის ტკივილების დასაწყისია.

ჭეშმარიტ ქრისტიანებს გადასცემენ სატანაჯველად, მრავალი მონამეობრივად მოკვდება და მოიძულებენ ქრისტიანებს ქრისტეს სახელის გამო. მაშინ ბევრნი ცდუნდებიან. ურთიერთს გასცემენ და ერთმანეთს შეიძულებენ. მრავალი ცრუწინასწარმეტყველი გაჩნდება და ბევრს შეაცდენენ.

უსჯულოება და ურწმუნობა გამრავლდება, ადამიანებს გულები დაეცლებათ სიყვარულისაგან და მოუახლოვდებათ დიდი სიცარიელე.

სახარება მთელ მსოფლიოს, ყველა ხალხს ექადაგება და აი, მაშინ დადგება დასასრული, – იქნება უფლის მეორედ მოსვლა (მათე 24,6-14). წმ. პეტრე მოციქულის წინასწარმეტყველებით, ღვთის მოსვლის დღეს აღმოდებული ცანი დაირღვევიან, ხოლო კავშირნი კი დაინგებიან და ამის შემდეგ უფლის აღთქმისამებრ მოველით ახალ ცასა და ახალ მიწას, სადაც დამკვიდრებულია სიძარბო (1 პეტრე 3,12-13). როგორც აღვნიშნეთ, უფლის დიდებით მოსვლის წინ იქნება უმძიმესი დროება, დიდი გასაჭირი, როგორც არ ყოფილა ნუთისოფლის დასაბამიდან დღემდე და არც აღარასოდეს აღარ იქნება (მათე 24,11). მაგრამ

ქრისტეს მიერ გამორჩეულებმა, ქრისტეს ერთგულებმა მოთმინებით უნდა გადაირჩინონ სული:

„ხოლო რომელმან დაითმინოს სრულიად, იგი ცხოვრდეს“ (მათე 24,13).

ვინც შეინარჩუნებს რწმენას და რწმენისმიერ საქმეებს, ე.ი. ცოცხალ რწმენას – სარწმუნოებრივ ცხოვრებას, ვინც დაიცავს ჭეშმარიტებას, დაიცავს ქრისტეს და მის წმინდა ეკლესიას არა მარტო სიტყვით, არამედ საქმითაც, და თუ საჭირო იქნება, მონამეობრივი სისხლითაც, – ის ცხოვდება, ის გადარჩება.

ქრისტეს დიდებით მოსვლას – მეორედ მოსვლას წინ უნდა უძლოდეს მრავალი უბედურება ყველა სფეროში, ადგილი ექნება გაუკაცრიელების სისასტიკეს, როდესაც მოვა ცრუ მესია, – „კაცი იგი უსჯულოებისა, შვილი იგი წარსაწყმედილისა“, რომელსაც მსოფლიოს ხელმწიფედ აღიარებენ (არსებობს წინასწარმეტყველებანი, რომელთა თანახმად საქართველო – ივერია ერთადერთი ნეტარი კუნძული იქნება მთელს დედამიწაზე, სადაც ცრუქრისტე, ცრუმესია ვერ გაბატონდება).

ნუ დავიძინებთ, ნუ ჩავთვლებთ სულიერად, ნუ ვიქნებით გულგრილნი და უზრუნველნი სულის ცხოვნების საქმეში.

ყურადღებებიანები ვიყოთ დროის ნიშნების მიმართ და ყოველდღე მზად ვიყოთ უფალთან შესახვედრად, რადგან არ ვიცით, რა დროს მოვა იგი. მუდამ ვიფხიზლოთ სულიერად და მოუბეზრებლად ვილოცოთ, რათა შევძლოთ ყველა აქ ჩამოთვლილი უბედურების თავიდან აცილება, უფალთან გამართლება და ჩვენს მარადიულ სამშობლოში – ზეცოურ სამოთხეში დამკვიდრება.

* * *

დღეს ადამიანები აპოკალიფსური ცნობიერებით ცხოვრობენ. სერაფიმე როუზის თქმისა არ იყოს, სულიერად ბრმა უნდა იყო, ვერ გრძნობდე და ვერ ხედავდე, რომ ეს ქვეყნიერება, ეს ნუთისოფელი, რომელიც წმ. იოანე ღვთისმეტყველის თქმით, ბოროტებაშია ჩაფლული, რომელიც ცოდვებში წევს, როგორი სიჩქარით, როგორი მოსწრაფებით ირღვევა.

მაგრამ, მადლობა უფალს, ხსნა

და გადარჩენა, სულის ცხოვნება და მარადიული ნეტარების, ზეციური სამოთხის მოპოვება, ვინც მოინდომებს, ყველას შეუძლია.

შეგახსენებთ ამასთან დაკავშირებით წმ. იოანე ოქროპირის მანუგეშებელ სიტყვებს:

გინდა გადარჩენა? – იყავი ეკლესიაში და იგი არ გაგწირავს შენ.

ეკლესიაა შენი ყველაზე საიმედო ზღუდე.

თუ ამ ზღუდის შიგნით დარჩები, თუ ქრისტე წმინდა ეკლესიის წევრი იქნები, მაშინ სატანა ხელს ვერ გახლებს, თუ არადა, მოგიტაცებს და გაგანადგურებს.

ნუ აარიდებ თავს ეკლესიას.

ამქვეყნად მასზე ძლიერი არაფერია.

ეკლესიაა შენი იმედი და მასშია შენი ნამდვილი ბედნიერება!

მამ ასე: უფალი თავისი დიდებით მოსვლის დროზე, წმ. ბასილ დიდის თქმით, იმიტომ გაჩუმდა, რომ ჩვენთვის სასარგებლო არ არის მისი ცოდნა, რადგან მუდმივი მოლოდინი ქრისტეს მეორედ მოსვლისა და საყოველთაო განკითხვისა, ჩვენ უფრო გულმოდგინებს, უფრო ბეჯითებსა და უფრო ერთგულებს გვხდის ღვთისმოსაობაში, ხოლო იმის ცოდნა, რომ სამსჯავრომდე ვერ კიდევ დიდი დროა დარჩენილი, ან რომ ეს ამა და ამ წლის ამა და ამ დღესა და საათს იქნება, ჩვენ, ადამიანებს, უფრო უმოქმედოებს, უფრო ცოდვილებს გაგვხდის იმ იმედით, რომ ვიფიქრებდით, – ჩვენი სულის ხსნისა და გადარჩენის საქმეს, ვთქვათ, მომავალი წლიდან ან სიკვდილის წინა დღეებიდან შევუდგებითო, რაც ადამიანთა მოუწანიებელ ცოდვებს უსაზომოდ გაამრავლებდა.

ამიტომ, როგორც უკვე აღვნიშნეთ, ამ თარიღის არათუ ცოდნა და გამოკვლევა, არამედ თვით ინტერესისა და ცნობისმოყვარეობის გამოჩენაც კი არ გვევალება.

ქრისტეს დიდებით მოსვლის დროსა და ჟამს იღუმალების ფარდა გადააფარა უფალმა იმდენად, რომ არა თუ კაცნი, არამედ თვით ზეციური ანგელოზებიც კი ვერ სწვდებიან...

* * *

უფლის დიდებით მოსვლის წინ უფალი ღმერთი დედამიწაზე დააბრუნებს წმ. ილია და ენოქ წინასწარ-

მეტყველებს, რომლებიც ღმერთმა ზეციურ სამოთხეში ცოცხლად აიყვანა, – მათ ფიზიკური სიკვდილი არ შეხებიათ.

როდესაც მართალი ნოესა და ენოქის ცხოვრებას ვეცნობით, წმინდა წერილიდან ვგებულობთ, რომ ისინი ღვთის წინაშე ვიდოდნენ, სახელდობრ, წმ. ენოქის შესახებ, რომელიც წმინდა იუდა არაისკარიოტელის თქმით, წარღვნის შესახებ წინასწარმეტყველებდა, „ბიბლიაში“, ძველ აღთქმაში, კერძოდ „დაბადებაში“ ვკითხულობთ, რომ ენოქი ღმერთთან დადიოდა, ღვთის წინაშე დადიოდა, რაც იმას ნიშნავს, რომ ენოქი ღვთისმოსაწონად ცხოვრობდა, საღვთო ზნეობის მიხედვით წარმართავდა საკუთარ ცხოვრებას ღვთისყველგანყოფილებისა და ყოვლადძლიერების რწმენითა და განცდით არსებობდა. ღმერთი მას არასოდეს არ ავიწყებოდა. მას ყოველთვის შეეძლო, შეეგრძნო და განეცადა მუდამ მასთან მყოფი, მის წინაშე მყოფი უფალი, რომელთან თანხმობის გარეშეც არც ერთ გადწყვეტილებას არ იღებდა, ღვთის სანინააღმდეგო არც ერთ ნაბიჯს არ გადადგამდა და ღვთის სანინააღმდეგო არც ერთ მოქმედებას არ აღასრულებდა.

და მას, ენოქს, ამ ღვთისმოსაწონი და ღვთისსათნო ცხოვრების გამო სიკვდილი არ უხილავს, როგორც მის შესახებ პავლე მოციქული წერს:

ენოქი ღმერთმა წაიყვანა და წაყვანამდე ღვთისაგან მიეცა დამონება, რომ მან ღმერთს აამა და რომ ის ღმერთს სათნო ეყო (ებრაელთა 11,5).

„დაბადებაში“ („შესაქმეში“) წმ. ენოქის შესახებ შეგვიძლია ამოვიკითხოთ, რომ ის ღმერთთან დადიოდა და აღარ იყო, რადგან ღმერთმა წაიყვანა, ე.ი. ის სიკვდილით არ მომკვდარა.

სიკვდილის გარეშე ცად იქნა აყვანილი ელია წინასწარმეტყველიც (4 მეფეთა 2).

ასეთივე სასწაულებრივი ცადაყვანა ენოქის ცხოვრებაშიც მოხდა (ებრაელთა 11,5).

და როგორც „ბიბლიიდან“, მათეს სახარებიდან, ასევე ლუკას სახარებიდან და „აპოკალიფსიდან“ (11,3), ასევე არაერთი წმინდა მამის წინასწარმეტყველებიდან ვიცით, ელია და ენოქი ღვთის ნებით დაბ-

რუნდებიან დედამიწაზე და უქადაგებენ დარჩენილ კაცობრიობას, რომ ანტიქრისტე არ არის ქრისტე და რომ ანტიქრისტეს ცრუსასწაულთაგან და ქადაგებათაგან თავდასაცავად რაც შეიძლება ხშირად გამოისახონ ჯვარი. გარდა ამისა, მათი წინასწარმეტყველური და მქადაგებლური მოღვაწეობის მიზანი იქნება მართალთა ნუგეშინისცემა მეორედ მოსვლისა და საშინელი სამსჯავროს წინ. მათ ძაძები ეცმევით როგორც მქადაგებლებს. ენოქმა, ისევე როგორც ელიამ, „ღვთისმოსავი ცხოვრებით“, „ღვთის მუდმივი ხსოვნით“, „ღვთის წინაშე სიარულით“ ღვთისაგან უდიდესი ჯილდო დაიმსახურა – ის არ მომკვდარა, მისი სხეული არ გახრწნილა.

წმ. ელია და ენოქი „გამოცხადებაში“ („აპოკალიფსი“) მოხსენიებული არიან ორ მონამედ, რომლებიც ძაძებით შემოსილნი, ათას ორას სამოც დღეს იწინასწარმეტყველებენ, როგორც ვთქვით, ანტიქრისტეს დღეებში და გარკვეულ დრომდე ვერაფერს ვერ შეძლებს რაიმე ვნება მიაყენოს მათ. ხოლო როდესაც ისინი თავიანთ დამონებას დაასრულებენ, ანტიქრისტე შეებრძოლება და დახოცავს.

ამ ორი დიდი წმინდანის გვაგები ქუჩაში ეყრება, დიდი ქალაქის ქუჩაში, იმ ქალაქისა, რომელსაც „გამოცხადებაში“ „სულიერი სოდომი“ და „სულიერი ეგვიპტე“ ეწოდება, სადაც, როგორც წმ. იოანე ღვთისმეტყველი ამბობს, ჯვარს ეცვა ამ ორი მონამის უფალი.

დედამიწის მკვიდრნი დიდად გაიხარებენ მათი სიკვდილის გამო.

სამნახევარ დღეს არ მისცემენ დაკრძალვის უფლებას და მათი სიკვდილით გახარების წინადაღამიანები ერთმანეთს საჩუქრებს გაუგზავნიან...

სამნახევარი დღის შემდეგ უფალი აღადგენს ორივეს მკვდრეთით, ღვთისაგან სიკოცხლის სული შევა მათში და შიშის ზარი დაეცემა ყველას. ციდან მათ მიმართ იქნება ხმა: – ამოდით აქ! – და ისინიც ღრუბლით იქნებიან ზეცად აყვანილნი და როგორც კი ავლენ ზეცად წმ. ელია და ენოქი, იმ დროს მიწისძვრა მოხდება, ქალაქის მესამედი დაინგრევა, შვიდი ათასი კაცი დაიღუპება და მხილველნი ყოველივე ამისა დიდებას აღავლენენ ღვთის მიმართ.

ის რომ, ჭეშმარიტად ელია და ენოქი იქნება ეს ორი მონამე, უტყუარია, რადგან სწორედ ეს ორნი გაეცქნენ ჩვეულებრივ ადამიანურ სიკვდილს, მაშინ როდესაც სიკვდილი ადამიანთა მოდემის საერთო ხვედრია. როგორც პავლე მოციქული ამბობს:

- ადამიანებს ერთხელ უწერიათ სიკვდილი და შემდეგ - განკითხვა (ებრაელთა 9,27).

ეს ორი ძლევა მოსილი წინასწარმეტყველი, რომლებიც სიცოცხლეშივე ღვთის წინაშე ვიდოდნენ, იქნებიან მთელი კაცობრიობის წინაშე ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს დამომწმენელი და ანტიქრისტესა და მისი ცრუწინასწარმეტყველის მამხილებელი.

მათ, აი, ამ ორ დიდ მქადაგებელსა და წინასწარმეტყველთ ღვთისაგან სასწაულთმოქმედების ძალა მიეცემათ. მათ სიტყვებს განსაკუთრებული სასწაულებრივი ძალა ექნებათ, როგორც უკვე მოგახსენეთ, ათას ორას სამოცი დღის მანძილზე, ანუ სამწელიწადნახევრის განმავლობაში უფლის მეორედ მოსვლამდე. ვინც მათ ქადაგებას არ მიიღებენ, არ მიიღებენ მათ სიტყვებსა და ქადაგებებს სინანულის შესახებ, ჯვრის სასწაულებრივი ძალის შესახებ, მამხილებელ ქადაგებებს ანტიქრისტეზე, სულიერად დაილუპებიან. ხოლო მათგან ისინი, რომლებიც ამ ორი მონამისა და მონმისათვის ზიანის მიყენებას გადაწყვეტავენ, წინასწარმეტყველთა პირიდან ცეცხლი გამოვა და შთაინთქმებიან. აქ უნდა ვიგულისხმოთ, რომ მათ სიტყვებს უჩვეულო, სასწაულებრივი, განსაკუთრებული ძალა ექნებათ.

და როცა ისინი ყოველივეს აღასრულებენ, რაც ღვთის განგებულებაში შედის, მათთვის განკუთვნილი, მათთვის განსაზღვრული დრო დამთავრდება, და ამდენად მათი ხელშეუხებლობისა და ძლიერების ვადაც დასრულდება.

როგორც წმ. იოანე ღვთისმეტყველი წერს „აპოკალიფსში“ – როდესაც ელია და ენოქი დაამთავრებენ დამონებებს, უფსკრულიდან ამოვა „მხეცი“, შეებრძოლება მათ და გაიმარჯვებს, მოკლავს მათ, ანუ ეშმაკი ანტიქრისტეს, ცრუმესიას თავის ძალაუფლებას გადასცემს.

ხალხი, როგორც უკვე აღვნიშ-

ნეთ, არ დაკრძალავს ამ წმინდანებს, მათ სიკვდილს იზიემებს, საჩუქრებს მიაერთმევენ ერთმანეთს, რის შესახებაც უკვე მოგახსენეთ.

აქედან რა დასკვნა შეიძლება გაკეთდეს? – ის, რომ ხალხი სულიერად უკიდურესად გაღატაკებული იქნება, ზნეობრივად იმდენად დაცემული და დაკნინებული, რომ წმინდანები, წმინდანობა და წმინდა ცხოვრება საძაგელი გახდება მათთვის, ხოლო იმდენად ძვირფასი იქნება მათთვის ცრუქრისტე-ანტიქრისტე, რომელშიც თავს მოიყრის ყოველგვარი ბოროტება, რომ ანტიქრისტეს წმინდანთა მოკვლის გამო კი არ განსჯიან და კი არ ამხლენ, არამედ შეაქებენ და განადიდებენ, ზეიმი ექნებათ ანტიქრისტეს მიერ მათი მოკვლის გამო.

იზიემებენ და იღვასანაულებენ იმის გამო, რომ წმ. იოანე ღვთისმეტყველის თქმით, ეს ორი წინასწარმეტყველი აწამებდა დედამიწის მკვიდრთ.

ცხადია, უაღრესად საინტერესოა ჩვენთვის, რით აწამებდა ეს ორი წინასწარმეტყველი დედამიწის მკვიდრთ?

ამ უკანასკნელთ აწამებდა ქადაგება ღვთის ამ რჩეული ადამიანებისა სინმინდებზე, ჭეშმარიტებაზე, სინდისზე, სულის ცხოვრებაზე და ყოველივე ეს კი მათ იმ სიტკბობას ურღვევდა, რომელშიც ისინი საკუთარი ცოდვებისა და ცოდვიანი ცხოვრების გამო იმყოფებოდნენ.

დღესაც მრავალი ჩვენგანი, დედამიწის მრავალი მკვიდრი – ღვთის საწინააღმდეგო, არაქრისტიანული ცხოვრების წესით, მთელი ჩვენი ამქვეყნიური ცხოვრების მანძილზე ვდევნით ჩვენი ცხოვრებიდან ქრისტეს, მოვითხოვთ ქრისტესაგან – ნავიდეს ჩვენგან, გაგვეცალოს, რადგან მისი პიროვნება, მისი სიტყვა, მისი მონოდებანი, მისი წმინდანება, მისსავე მაცხოვრებელ მოძღვრებაში გამოხატული, დრო და დრო, ჟამიდან ჟამზე მაინც გვაფხიზლებს და ხელს გვიშლის მთლიანად ჩავიძიროთ უკეთურობათა, მანკიერებათა და ბნირებათა სულის დამლუპველ ცოდვიან სიტკბობაში, უფლისაგან მოვითხოვთ ცნობიერად თუ გაუცნობიერებლად, მაშინაც გაგვეცალოს, როდესაც ინდიფერენტული ვხვდებით მოყვასთა მიმართ – ავადმყოფობების,

უძღურებების, მატერიალური თუ სულიერი შეჭირვებებისა და ძნელებლობების ჟამს, არ გვახსოვს უფლის გაფრთხილება იმ სიტყვებით, რომელთაც მოყვასთა ბედისა და მდგომარეობისადმი გულგრილი ადამიანები თვით უფლისაგან მოისმენენ საშინელ სამსჯავროზე საყოველთაო განკითხვისას შემდეგ სიტყვებს:

- როგორც არაფერი გაუკეთეთ არც ერთს უმცირესთაგანს, არც მე გამიკეთეთ და ასეთები ნავლენ მარადიულ სატანჯველში, ხოლო მართალნი – მარადიულ ნეტარებაში (მათე 25,45-46).

და როდესაც ღვთისმგმობელნი მოკლავენ ელიასა და ენოქს, სამღვინახევრის შემდეგ ღმერთი აღადგენს მათ მკვდრეთით, – ესეც ღვთის მონყალეების გამოხატულება იქნება ადამიანების მიმართ, რადგან ელიასა და ენოქის მკვდრეთით აღდგომა დასტური, ცხადი დასტური იქნება ღვთის ყოვლისშემძლეობისა და იმისა, რომ ეს ორი წინასწარმეტყველი და მქადაგებელი ღვთის მიერ ადამიანთა გონს მოსაყვანად იყო გამოგზავნილი ზეციდან. გარდა ამისა, უფალი ზეცად რომ აამაღლებს მათ სიტყვებით: – ამოდით აქ! – ღმერთი ამითაც მიანიშნებს იმდროინდელ ადამიანებს მათ უსჯულო და ღვთის საწინააღმდეგო ცხოვრებაზე, რის გამოც, ბუნებრივია, იმ ადამიანებს დიდი შიში შეიპყრობთ: მინისძვრა, ქალაქის მეთაუდის დანგრევა და შვიდი ათასი კაცის სიკვდილი ღვთის სასჯელი იქნება ქალაქის მცხოვრებთა უსჯულოებისა და მოუწანიებელი ცხოვრების გამო. ვინც ცოცხალნი გადარჩებიან, რამდენადაც ისინი მეტისმეტად უღვთო ცხოვრებას ენეოდნენ, მაინც არ მოექცევიან ღვთისაკენ იმ შიშის გამოც კი, რომელიც მათ დაეუფლებათ ამ სასწაულების ხილვის გამო. მაგრამ „აპოკალიფსის“ გამოთქმამ, რომ ცოცხლად დარჩენილებს შიში მოიცავს და დიდებას მიაგებენ ღმერთს, შეიძლება ისიც გვაფიქრებინოს, რომ მათ, რომელთაც დიდება მიაგეს ზეციურ ღმერთს, თავიანთი უღმერთობა შეინანიეს და მოექცნენ.

იგი რომ, ელია და ენოქი ღვთის წინაშე ვიდოდნენ მთელი ცხოვრება, საწინდარი გახდა იმ ჯილდოსი, რაც მათ ღვთისაგან მიიღეს, როცა

ცად იყვნენ ცოცხლად აყვანილნი, ხოლო ადამიანთა მოდგმის მთელი ისტორიის მანძილზე ყველაზე საშინელ წლებში ღმერთი მათ კაცთა ნუგეშად მოავლენს.

ღვთის წინაშე სიარულისაკენ მოგვინოდებს უფალი მიქა წინასწარმეტყველის პირითაც, როდესაც აცხადებს:

– ადამიანო, ხომ გეუწყათ, თუ რა არის სიკეთე და რას ითხოვს შენგან უფალი?

ითხოვს სიმართლის ქმნას, წყალობას, სიყვარულს და ღვთის წინაშე მონივნებით სიარულს (მიქ. 6,8).

იგივეა ნათქვამი მართალი ნოეს შესახებაც, რომ იმ დროს ადამიანებს შორის მხოლოდ ნოეს ეპოვა მადლი უფლის თვალში (დაბადება 6,8) და რომ მართალი, სრული კაცი იყო ნოე თავის თაობაში და რომ ღმერთთან დადიოდა, ნოე გამორჩეული ადამიანი იყო, იგი ზნეობრივი ცხოვრებით თავისი თანამედრო-

ვებიდან, რომლებიც უკიდურესად არაზნეობრივი, უაღრესად ცოდვიანი ცხოვრებით გამოირჩეოდნენ (მათე 24,37-38; 1 პეტრე 3,20).

დაიხ, ღვთის წინაშე მონივნებით სიარულში, ღმერთთან ურთიერთობაში ჩვენი მარადიულ სიცოცხლეში, ანუ ცათა სასუფეველში ყოფნა.

ამიტომ როდესაც ღმერთთან ურთიერთობის გარეშე ვარსებობთ, – უპირველეს ყოვლისა, ღმერთთან ლოცვითი ურთიერთობა მაქვს მხედველობაში, – მაშინ ჩვენ არსებითად ვწყვეტთ სულიერ ცხოვრებას.

ღმერთთან ურთიერთობა ყოველნამიერი, ყოველწუთიერი, ყოველდღიური, ერთი სიტყვით, განუწყვეტელი უნდა იყოს.

წმ. ისააკ ასურის შენიშვნით: ყოველი წამი, როდესაც ღმერთზე არ ფიქრობთ, დაკარგულად ჩათვალით იგი.

გახსოვდეს მუდამუამს ღმერთი, რომ მას ყოველთვის ახსოვდე!

მაშ, ასე, ძვირფასებო, სულიერად ვიფხიზლოთ, რადგან არ ვიცით, რომელ დღეს მოვა ჩვენი უფალი (მათე 24,42).

მზად ვიყოთ, ვინაიდან რომელ საათსაც არ ვფიქრობთ, მაშინ მოვა ძე კაცისა (მათე 24,44).

ამრიგად, ჩვენი ვალია არა უფლის მეორედ მოსვლის დრო-ჟამის ცოდნა, არამედ სულიერი სიფხიზლე და ლოცვა, ანუ წმინდა ქრისტიანული ცხოვრება და წმინდა ცხოვრების მოპოვებისათვის შრომა და ღვაწლი.

ამიტომ ისე უნდა ვიცხოვროთ, რომ ყოველ დღეს, ყოველ საათს მზად ვიყოთ მასთან შესახვედრად, რადგანაც როგორც წმ. ნერილიდან გვემცნო: უფალი მოვა იმ დღეს, როდესაც არ ვიცით და იმ საათს, რომელიც არ ვიცით.

ბამოვიდა მნარლის, სნოზილი თეოლოგის ბ-ნ აკაკი მინდიაშვილის ოთხი ახალი წიგნი

- „ქრისტას გზა გოლგოთისკენ“;
- „შენი ვარ, უფალო, მაცხოვნე მე“;
- „ჩვენთან არს ღმერთი“;
- „ჩვენი მოქალაქეობა ზეცაშია“.

დღევანდელი ქართველობა მრავალი ჭრილობით დასერილი და გულგასერილია. მაგრამ, არ არსებობს ისეთი ჭრილობა, იქნება ის ხორციელი თუ სულიერი, რომლის განკურნებაც მაცხოვარს არ შეეძლოს, ისეთი უიმედო მდგომარეობა, საიდანაც ჩვენი იმედიანი გამოყვანა არ ძალუძდეს, ღმერთი სწორედ იქ და მაშინ ავლენს თავის განსაკუთრებულ ძალმოსილებას, სადაც ყველანაირი სხვა ძალა უძლურია.

აკაკი მინდიაშვილის ოთხივე წიგნი ყოვე-

ლივე ზემოთქმულის ღრმად არგუმენტირებულ, არაჩვეულებრივი ენერგიითა და მძაფრი ექსპრესიით შექმნილ საღვთისმეტყველო თხზულებათა კრებულებს წარმოადგენს. ამ წიგნებს ჩვენს გაუდაბნოებულ სულიერსა თუ ინტელექტუალურ სამყაროში იშვიათი ძალისხმევითა და ბუნებრივობით შემოაქვს ყველაზე დიდი სასწაული – ღვთის სიტყვა. ამიტომ მაღალმოდ გვეფინება გულზე.

დასახელებული წიგნები მათში განხილული საკითხების განსაკუთრებული მრავალფეროვნებით გამოირჩევა და შეუწელებელი ინტერესით იკითხება.

მათი შექმნა შევიძლიათ ტაძრებსა და საეკლესიო მაღაზიებში.

